

ÁT A KÜSZÖBÖN.

Míg a lépcsőn lefelé lépkedett, ajka elfojtott ásítástól remegett. Úgy sejtette: megint ellopott reggeli alvásából a házinéni takarító dühe. Lehetetlen, hogy hat órakereltette volna fel, hiszen elismételte az egész leckét s mégis túlkorán indul iskolába.

Nem nézett ki öltözködés közben, mégis érezte, hogy esik az eső. Már harmadik napja esik az eső s ez talán sehol nincs annyira szomorúságot-árasztó, mint ebben a régi városban. A púpos háztetőket még jobban meggörbeszti a lecsorgó áradat, mintha vén anyókák guggolnának bánatos napjaik súlya alatt. A macskakövek közeiben alattomos tavacs-kák bugyborékolnak. S a távoli hegyek még messzebb huzódnak, úgy hogy csak szürke felhők gyanánt lebegnek az ég alján.

Hogy a kaput kinyitotta, még jobban megiszonyodott Dénes. Március lépked már a hónapok sorában, de nemhogy a tavaszt csalogatná, hanem inkább novembert játszik. Köd gomolyog a házak között s a tornyok csúcsait elnyeli a felhő...

Tudta, hogy még túlkorán van, de nem bánta ezt. Idegeiben már ott remegett a minden reggel megújuló izgalom. Ha idejében megy iskolába, megint csak elkövetkezik az, amit minden reggel utálva várt. Jön a pékinas...

A pékinas Dénes tizenhárom évének nappali kísértete volt. Nem lehetett elkerülni. Menekülni sem lehetett előle. Bármit csinált is, nyolc óra előtt mégis csak be kellett nyitnia a bencés-gimnázium kapuján. S a derékszögben összefutó utcák csúcsánál ott várakozott rá a nagykosarú rém. Elébe toppant. Ökle ütésre emelkedett. Csak akkor ereszkedett le, ha markába átvándorolt a két krajcár... A tízóraira. De ellenszolgálatást soha nem kapott érte...

Talán most, hogy korábban indult?!... Talán így elkerülheti?

Szándékosan a kerülő úton ment, hiszen ráér. Kikanyarodott a nagy kávéház elé s próbálta a túlsó oldalról megközelíteni az iskolát. Fáradtan bandukolt, mintha a házanyókák öregsége az ő fiatalágát is megvénitette volna. Ellentállásra azonban nem gondolt. Egész évben sem gondolt erre. Nagyon befelé élő gyermek volt s jól ismerte a teste törvényeit... Nem félelem tartotta vissza a védekezéstől, inkább valami fáradság. Minek? Korához képest úgyis túlkicsi. A pékinas legalább három évvel idősebb és öttel nagyobb nála... Olyan erős, mint a nyolcadikosok... Hiába kezdene vele harcot, a vége úgyis csak az lenne, hogy az összeverné őt. S ráadásul csak elvenné tőle a tízóraira pénzt is.

Nem nézett előre, csak a lába elé. Óvatosan lépegetett a macskakövek között. Nem azért, mintha a házinénitől félt volna, inkább a benne élő nagy tisztaságszeretetet védelmezte cipőit. Nem is igen figyelte, hol jár már, pedig a városháza árkádjait messze maga mögött hagyta. Csak arra eszmélt fel, hogy a bencések templomából tömjén enyhe illatának köde foszladozott előtte. S az óra lassan, ünnepélyesen felet ütött.

Dénes nem ebbe a templomba járt. Lakásukhoz közel a dominikánusok temploma várta reggelenként. Jól esett megbujni kékes homályában, amelynek eredetét nem kutatta. Világért sem akarta magában tudatosítani, hogy lila és piros ablaktáblákon át jön feléje ez az összeöllelkező fény. Fantáziájában úgy éltette ezt az étheri világítást, mintha egy szebb, tisztább országból sugárzana. Valahonnan, az alig elhagyott álom birodalmából, ahol csodákat látott lehunytt két szeme. Ahol nincs korai keléssel járó borzongás és nincs pékinas.

De ma reggel nem ment be a dominikánus templomba. Hiába nem akarta tudni, mégis tudta, hogy a kint leskelődő szürkesség megrontaná kék fényének ragyogását. Így a sötét barokktemplom oltára előtt hajtott térdet.

Nem imádkozott. Legalább is nem tudta, hogy imádkozik. A betanult imák szavai elkerengtek az emlékezetéből. A gyertyák sárgásan lobogó fénye egy pillanatra elmúlt nyarak emlékét csalogatta vissza. Mintha napsugár forró kévéje haladt volna át a szeme előtt... Egyszerre kaszák pengését, vidám dalolást hallott... S feltorlódott szívében a vágy minden tanulás végcélja, minden szenvedés megváltója, a nyár urán... Hiába esik kint az eső, mégis csak eljön a szünidő, a nagy barangolások, az érett búza harsogó dölése s a vidáman nevető ég... Milyen nagy is annak a hatalma, aki mindezt sorba elhozza!

Mintha elszakadt volna a komorság fonala. Lehullt róla a fáradtság is. S bár a megtanult imákból még most sem jutottak szavak eszébe, hálából font koszorút helyezett az oltárra a magányosan imádkozó gyermek.

Óraütés serkentette indulásra. Háromnegyed... Ha siet, nem lepheti meg a pékinas. Bizonyosan ott várakozik most is az elágazásnál. Az iskola pedig innen már csak egy lépés.

De ezt az egy lépést sem tehette meg nyugodtan. Nem surranhatott be a boltíves kapu alatt. Mert a templom legelső lépcsőjén ott állt az ellenség. Vigyorogva emelte sujtásra öklét. Csfondáros szavak peregték az áhítatosan kilépő fiú elébe, mintha ellentállásra ingerelnék. És Dénes most még gyorsabban nyult a zsebébe, mint máskor, nehogy még jobban megzavarja a durva fiú.

Hiába vitte elébe készségesen krajcárjait. A pékinas ugyan elkapta őket. De másik kezével mégis odabökött a fiú táskája alá. Eltalálta a lapockája alatt, ahol legfájdalmasabb az ütés. Ráadásul ráöltötte nagy, lapátnyelvét is. S a tócsákkal nem törődve, kajla lábá-

val belegázolt a pocsolyákba. Nyomában szennyesen freccsent fel a sár.

Dénesben most dac éledezett. Úgy érezte : lehetetlen ezt ennyiben hagynia. Ha valami csoda egyszerre hőssé, hatalmassá változtatná, hej, megtorolná a sok, utálatos megaláztatást ! Csak legalább a bátyja volna itt. Az sem nagy, de erősebb mindenkinél. Ketten összefogva három pékinassal is elbánnának.

A lépcsőházban szent királyok képe fogadta. Nagy szakállával úgy nézett rá Szent István, mintha gúnyolni akarná most született hősködését. S a homályos képről vézna kezére tévedt a nézése. Önmegvetés húzta le az ajkát . . . Persze, ha a bátyja itt volna . . . De nincs itt . . . S így ez a kamasz zsarolni fogja egész életében, — legalább is az iskolai év végéig . . . Mert hiszen neki nincsenek barátai, akikkel összefoghatna ellene . . . Neki nincs itt senkije . . . Már csak a távoli, most elérhetetlen otthon védelmezhetné meg. Az igen, ott nem merné bántani senki . . .

A fiúk zúgása már megtöltötte a tantermet. Úgy találkoztak reggelenként egymással, mintha évek óta nem látták volna egymást. Pergő beszámolások folytak a játékkal eltöltött délutánról, de a hanyagok lelkén átvibrált a készültség szorongó sajtója is. Csak Dénes nem szólt senkihez, őt sem szólította meg senki. Az osztály legjobb diákja hallgatagon készítette ki könyveit. Összefont karokkal, egymásra szorított ajakkal várakozott, mintha máris bent lenne az előadó tanár. Szívében a nyár utáni vágy dalolt. Elmondhatatlanul sóvárgott a fény, a meleg, az otthon után . . .

* * *

De a nyár előtt tavasz lett. S ezt Dénes is észrevette. Mikor reggel kilépett a kapun, megváltozott világ nevetett reá. Testében érezte a friss víz bizsergető nógatását. Vállát kicsit szorította az iskolatáska szíjja, rántott rajta egyet, úgy haladt tovább. Vidáman készülődött körülötte ünnepre a tavasz s a fiú szíve is viszhangozta ezt a jókedvet. A házanyókák vállain át, színes ruhájú leánykák gyanánt, hirtelen kivirult bokrok bólingattak. Virágszirmok lebegtek a levegőben, mint álmok rózsafehér foltjai. Valahol, messze, a városi park aljában kifolyó szaladt lefelé a hegyek közül s kacagó hangját idáig dobálták a házak. Piros pillangó szállt el a fiú előtt, mintha az életöröm csalogatná maga után.

S a fiú ment utána. Mosolygott. Fejletlen testében még szunnyadt a vér, de a gondolatok gyorsabban kerengtek az agyában. Ám ezek sem egyesültek összefüggő egészé, csak foltok voltak ezek is, mint a szirmok és röppentek tova, megállás nélkül, mint az életöröm pillangójának piros szárnyai.

Rózsaszín virág . . . kék ég . . . Piros lepke . . . Csacsogó folyó . . . Tavasz . . . Minden meglátott valóság megrögződött benne egy pillanatra, aztán kisodorta valami újabb.

Gyorsabban kezdett lépkedni, pedig még túlkorán volt. A tavasz hamarabb kizavarta ma a házból, mint tegnap a szigorú házinéni. Most még nagyobb kerülőt kell tennie, hogy túlkorán ne érekezzék, de nem baj . . . Ilyen szép időben úgy sem kuksolhat odabent, mint egy vénasszony . . .

Előrelendülő testében nógatást hallott. Kicsi alakját nőni érezte. A pékinásra nem is gondolt most. Csak ment előre az ébredő tavaszban s a szívében halk zene muzsikált.

A domboldalra kapaszkodó utca egészen üres volt. A nagy fedelű házak ablakszemei némán néztek rá, mintha lelke rezzenéseit kutatnák. A városháza előtt alvó térre lépett s megállt a Szentháromság szobor előtt.

Mintha a patinás alakok is ébredezni kezdtek volna a ragyogó napfénytől. Dénes legalább arra gondolt, hogy jó volna szólni hozzájuk és megkérdezni a benne zengő ujjongás okát.

A napfény átsiklott az ablakszemekre. A fiú úgy látta, mintha felvillanna bennük az értelem s gúnyosan figyelnék elragadtatását. Dénes sötét szeme elborult. Elfordult a szobortól is, mintha csigabiga érzékenységére még e néma tanuk elől is behúzódni várta.

A megsemmisüléshez hasonló érzése teljes kifejlődését akasztotta meg a kicsi lány. A szemközti vén házból lépett ki. Abból a vén házból, amelynek belsejéből a vármegye sorsát igazgatták a mulatós megyei urak. Díszmagyaros, kackiás járású daliák helyett most egy gyermek-lányt eresztett ki a faragott kapu. Ahogy az utcán megindult, Dénest előbbrelődította valami. Egyelőre szinte látástalan szemmel követte pár lépésnyi távolságból a leányt.

Voltaképpen soha nem nézett még meg lányokat. Kicsit félt tőlük, kicsit lenézte őket. Mert a házinéni nagy leányának barátnői néha csufolódo szóval, néha pletykára éhes pajtáskodással csak ezt a két érzést váltották ki belőle. De ez a kislány más volt, mint azok a nagyok. Nem vihogott és nem pislogott. Nyugodt lépéssel ment be az egyenes utcába. Sötétkék matróruháján fehér zsinórszegélyek villogtak. Sötétkék kalapja vállig takarta fejét, de még így is látszott hátulról egyágba leeresztett szőke fonatának csillogása. A pár vonalnyi fehérséggel és aranyos hajfonatokkal vidított sötétkék foltocska láttára Dénes egyszerre úgy érezte, mintha még jobban megváltozott volna körülötte a világ. Mintha még teljesebbé, még örömhirdetőbbé vált volna ez a szép reggel.

A könnyű járású gyermek, mint egy kis tündér lebegett előtte. S a bolondos fiú hajlandó volt azt hinni, hogy járása nyomán röpködnek a szállongó szirmok a levegőben. Távolból, mintha soha nem hallott halk muzsikát hozott volna a hirtelen előnyargaló tavaszi szél. Csak pár házzal odább értette meg, hogy ez a zene már az előbb is itt volt és a kislány dalolta.

Gyors irammal pár pillanat alatt utolérhette volna a kicsi lányt. Elébe is kerülhetett volna, hogy arcát is megláthassa. De egy idegen ösztön visszatartotta a sietségtől. Inkább vigyázott, hogy lépéseik még

jobban összehangolódjanak. Igyekezett megtartani a kettőjük közötti távolságot. Így kamaszos járása olyanná vált, mintha fáradtan vonszolta volna lábait. Nem is értette, hogy lehet olyan lassan járni, mint a gyermek járt. De ahogy jobban megfigyelte, szinte felujjongott örömben. Olyan apró lábak vitték a lenge alakot, hogy fekete lakkcipői csak fényes vonalaknak látszottak a kövezeten.

Dénes lenézett a maga barna sportcipőire. Most még jobban vigyázott, nehogy utólerje a lányt. Kabátujját is lejjebb húzta, mintha szégyelnie kellene csontos fiúkezét.

Mentében azon gondolkozott: milyen csoda, hogy a vékony bokák elbírnák ezt a gyermeket. Maga most mintha nőtt és erősödött volna. Még egyszer olyan örömmel feküdt bele járásközben a tavaszos levegőbe, mint eddig. Visszatartott lendülete dacára is feszülni kezdtek testében a még fejletlen izmok. Hatalmas erők felszabadulását érezte magában s most könnyűnek látta a mult órán áhitattal hallgatott gladiátor küzdelmeket. Ebben a pillanatban maga is szívesen szembeszállott volna egy orozlással, vagy szigonnyal és hálóval kezében bátran kiállt volna az olajozott testű négerbajnokok elébe is. Erein átzuhogott eddig szunnyadó vére és tettekre ösztönözte. Izmai még erősebben feszültek, milyen jó lenne most valami veszedelem, hogy szembeszállhatna vele! . . . Ha most jönne egy kutya és nem akarná tovább engedni . . . Vagy még jobb volna, ha meg akarná támadni ezt a kisleányt!

Csodálatosképpen legtermészetesebb ellenségére, a pékinasra, nem is gondolt most . . . Hogy a kislány belelépett az életébe, eltűnt abból a tegnapi és a ma. Valószínűtlen gondolatok és titokzatos sejtések nyomultak be a lányka könnyű járása nyomában. És Dénes úgy érezte: nem is volt tegnap, nem is lesz holnap, csak ma van és az előtte haladó kis sötétkék alak . . .

Ó! . . .

Mire végképpen bezárta a szívébe, a kislány eltűnt. Elnyelte a zárda magas boltozatú kapuja. S a fiú megborzongott. Mintha a lágyan játszó szél újra a tél kegyetlenségével jött volna szemközt reá. Elhalványodnak a tavaszos ragyogások. Folyó-csobogássá változott újra a csodálatos dallam. A zárda apró, rácsos ablakai gőgösen tekintettek reá. S a nagy kapu úgy fordult a kislány után, mintha örökre el akarta volna zárni előle.

Pár lépésnyire volt csak a maga iskolája, odáig kísérte a kifosztottság érzése. De a lassan gyülekező fiúk lármája elseperte az álmodozásokat. Óra előtt még ki kellett tombolnia a felgyült életkedvet. S mire észrevette — életében először —, játékosan fonódott össze karja egy másik fiú karjával. Végre megmutathatta a benne is szunnyadozó erőt a csodálkozó pajtasoknak.

Csengetés szakította meg a jóleső békés harcot. S azután órák következtek. Úgy másztak tova, mintha homokzsákok indultak volna távgyaloglásra. A mindent megszemélyesítő fiú látta is ezt a képet.

Elmosolyodott. S ezt a mosolygást megfogta a német tanár. Rámutatott a ceruzával:

— Na, kis Dénes, el tudnád-e mondani a «Die drei Zigeuner» tartalmát?

A fiú felállt. Vére széles hullámokban zúgott agya felé. Nagyot nyelt, hogy időt nyerjen. Megigazgatta nyakkendőjét is. Megsimította lágy, fekete haját. Fejét hátrarántotta a büszke vágy, hogy lássék elkészültsége. Voltaképpen az is volt, hiszen tegnap délután próbálgatta elmondani a verset úgy, ahogy a Főtisztelendő tanár úr kívánta. De most...

Hiába próbálta elképzelni az izzó napsütésben sütkérező fekete alakokat... A nyár sugárzásába beleincselkedtek a tavaszos színek. S a cigányok helyett most is a kislányt látta.

A tanár végigsimított fekete reverendáján. Régi tavaszok ígérete nógatta sajnálkozásra. Úgy tett, mintha kifigyelne az ablakon. A fiú vergődéséből megsejtette a váratlanul felgyült érzéseket és energiákat.

Mikor tekintete az ablaktól visszafordult, Dénes már leküzdötte zavarának legkínzóbb jeleit.

— Tehát: Im glühenden Sonnenschein lagen drei Zigeuner... Jól van Dénes, jól van kedves fiam!... Tudnád-e folytatni, Németi Károly?

* * *

Házineni gondosan becsukta az ablakokat. Nemcsak azért, mert még fűtöttek, hanem azért is, mert ezt az óvatosságot sok évi gyakorlat tette szükségessé. Az ablak ugyanis olyan recsegő pattogással nyílt és záródott, hogy ha az ő lefekvésük után nyult hozzá valaki, ijedten ébredtek fel a szomszéd szobában.

Nagyobb fiúknál ez a soha meg nem csináltatott ablak ellenőrzési célokat is szolgált. Dénesnél erre még csak nem is gondolt. S a fiú is most érezte három év óta először porkolábnak a bezárt táblát.

Kimászni nem kívánczolt. Hová is ment volna? A régi városban a szokások is régiesek voltak. Az emberek korán keltek és korán feküdtek, hogy kipihenjék a komoly munkával töltött napot. Mit keresett volna éjjel az utcákon egy kisfiú, mikor csak az éjjeli őrök lépései dobogtak koronként az ablakok alatt s a toronyórák vitatkoztak egymással pár percnyi különbséggel a pontos időről.

Dénes nem is akarhatott mást, minthogy a reggel megkezdett szép napot virágillatban és tavaszi levegőben fejezze be. Ez a vágy lódította ki ágyából. Ez irányította lépéseit az ablakig. Gondolkozás nélkül nyult a fordítóhoz.

— Drrrrrrr...

A másik szobában ágy recsenése árulta el a házaspár felriadását. Gyufa pattant. Óvatos lépések tapogattak az ajtó felé. Fürkésző kíváncsisággal dugta be hálósapkás fejét a házigazda:

— Na, was ist los?

Dénes az árulkodó ablak mellett állt. Keze még ott remegett a fordítón. De már tudta, hogy az ő vágától nem nyílik meg a kegyetlen tábla...

Dadogva próbált magyarázkodni:

— Izé... Nagyon melegem van, bácsi kérem!

Házibácsi újra bezárta az ablakot. De rekedt hangján már mozgósította feleségét:

— Du... Der Bub ist krank... Er hat Fieber...

Csoszogó lépések jelezték házinéni talpraállását. Gyorsforraló lángja lobbant körbe. S a szoba lassan megtelt a bodzavirág édeskés illatával.

S a tavaszi illatok után vágó Dénest ez a betegszag kísérte ágyba. Nagy csésze herbatea fütötte még izzóbbra meleg testét. Vergődő tagokkal, égő homlokkal feküdt s agyában visszhangzott a tűzoltótorony órének unott lépése. Szásszor is megfordult, míg az órák tizenkettőt feleseltek egymásnak. De akkor elnyomta az álom. Puha karok átgördítették a meleg nyári napokba. Az ágy úgy fütötte, mintha fénykévék ontották volna rá melegüket. S reggelre izzadtan, csapzott hajjal ébredt, mintha versenyt kaszált volna a falú legelső legényével.

* * *

Világért sem maradt volna otthon, pedig az aggódó házinéni még doktort is emlegetett. Alig várta, hogy az iskolábaindulás órája megszabadítsa szoba börtönétől. Korán indult s legelőször is a kékfényű templomba tért be. Megállt a mindentlátó Istenszem előtt. Nem hajtotta le a fejét, hanem felfelé nézett, mintha kérdezne, feleletet várna. De a templom hallgatott. Némán misézett az áhitatba merült pap is. Csak a pirosszoknyás minisztráns-gyerekek nehéz cipőinek halk dübbenése virrasztott a csendben.

Most nem gondolt otthonára Dénes. A templomból egyenesen a vármegyeház felé indult. Azt is tudta, miért megy arra. Várta a kislányt.

Sokáig sétált fel és alá. A toronyóra már elütötte a háromnegyedet. Egy pillanatig eszébe ötlött, hogy el is késhetik. De aztán megrántotta a vállát. Nem baj... Most már az sem baj...

Mikor a nagy kapu megnyílt, összeszorult a szíve. Torkában is érezte a lüktető várakozást. S majdnem felordított a csalódástól, mikor a kőlábak közül csak egy hajdú jött ki. Kékruhájáról messzire sárgállott a sujtás.

A kislány nem jön ma?... De ni, a hajdú kezében iskolatáska súlyosodik...

S a kapu még egyszer mozdult. Sietős lépésekkel indult meg a kislány. A hajdú szertartásos komolysággal szegődött a nyomába.

Dénes úgy megdöbbsent, hogy egy pillanatra odatámaszkodott az ősi templom pillérjéhez... Vajjon miért kíséri ma hajdú? Hiszen tegnap egyedül ment iskolába... Ha észrevették volna, hogy tegnap utána ment... Ha meglátták volna, hogy ma reggel is itt ólálkodott!

De félénkségét elmosta a dac. Végre is, az utca mindenkié...
Ő is oda megy, ahova akar!

Elszántan csatlakozott hozzájuk. Elöl ment a kislány, utána a hajdú, a szoros kíséretük gyanánt Dénes. Most nem a tegnapi lassú tempóban haladtak. Az előrehaladott idő gyorsabb lépést diktált. A fiú érezte, hogy a kislány is fél az elkéséstől. S ez valahogy közösséget teremtett közöttük.

A zárda előtt elágazott az út. A kislány megállt. Kivette táskáját a hajdú kezéből. A nagybajuszú ember végtelen szeretetet eláruló mosolygással adta át. Aztán eltávozott a színház felé.

Megkönnyebbülten figyelt Dénes. Hát mégsem miatta küldték ezt az embert... Igy nemcsak tegnap és ma, hanem holnap és holnapután is várakozhatik reá... Megvárhatja, elkísérheti ezt a kislányt... Holnapra talán már a nevét is megtudja... S ezután ez mindig így lesz... Mindig, — vagy legalább is az iskolai év végéig...

Eddig olyan messze volt vizsgáig az idő, most hirtelen túlságosan közel jött. De még mielőtt a napok számolásába foghatott volna Dénes, történt valami. A kislány másik kezébe vette át a táskát. Közben lehullott egy fehér pillangó. Egyre lejjebb szállt. S mire Dénes érte hajolt, mire felvette a macskakövekről, a kislány már eltűnt a zárda kapuja mögött.

Újfajtájú, nagy gyávaság támadta meg, míg a kis zsebkendőt kisimogatta... Mintha az ablakszemek mind meglátták volna nagy merészségét... Mintha a vén épületek «Tolvaj» kiáltással rohannának rá... Egy pillanatra összefutott előtte a világ. De annál nagyobb erővel jött a mindent elseprő öröm. Most hát van valamije... Van valamije, ami az Övé volt! A könnyű járású kis tündéré volt!... S ez most az övé... Mert ezt soha, de soha oda nem adja senkinek!

Ebben a mindent átfogó percben toppant elébe a pékinas. Most nem az öklét nyujtotta elébe, hanem a tenyerét. Érdes hangján ráharsogta az ítéletet:

— Négy krajcárt ide!... A tegnapit is, hé!...

Dénes nem eszmélt ellensége megjelenésére. Nem figyelte meg az összefüggést tegnapi adójának elmaradása és a mai követelés között. Csak azt látta, hogy egy kéz feléje markol... Hogy el akar venni tőle valamit.

Bal kezét szívére szorította, mert már ott pihent a lenge, fehér zálog. S jobb kezével olyan hatalmas pofont adott a pékinasnak, hogy az nekitántorodott az iskola falának.

A diadalmas férfi fölényével megvárta a lépcső aljában, míg gyűlölt ellensége felocsudik. Készen volt a legvakmerőbb támadásra. De a meglepett pékinas sietve oldalgott messzebbre tőle.

Dénes körülnézett, mintha varázslathól ébredt volna. Aztán magasra emelt fejjel, nyugodt lépésekkel tartott fel a lépcsőn. Határtalan jóérzéssel lépett át a küszöbön...

Szentmihályiné Szabó Mária.